

чисти окървавено лице. Дѣтето довърчиво посегна къмъ нея, разтвори ржчици и я пригърна, като се притискаше, както изплашено звѣрче.

— Какъ те казватъ? — попита го Мери,

— Алимъ.

— А кждѣ живѣешъ?

— Е-е тамъ... Въ паланката Абдалахъ.

— А какъ се казва майка ти? — Продължаваше да разпитва Мери.

— Янима,—пошепна дѣтето и веднага попита: — а ти нали нѣма да ме оскърбишъ, както арабитѣ отъ Алжиръ?...

— Нѣма, нѣма, дѣтенце, — мило каза Мери, — азъ те обичамъ много. Искамъ да те заведа у васъ, при мама. Тамъ азъ ще те излѣкувамъ и вече не ще те боли...

Алимъ стисна глава съ ржцѣ и жално захленца отъ болка.

Мери внимателно прѣвърза главата му съ кърпа. Послѣ го помилва и го вдигна на ржцѣ.